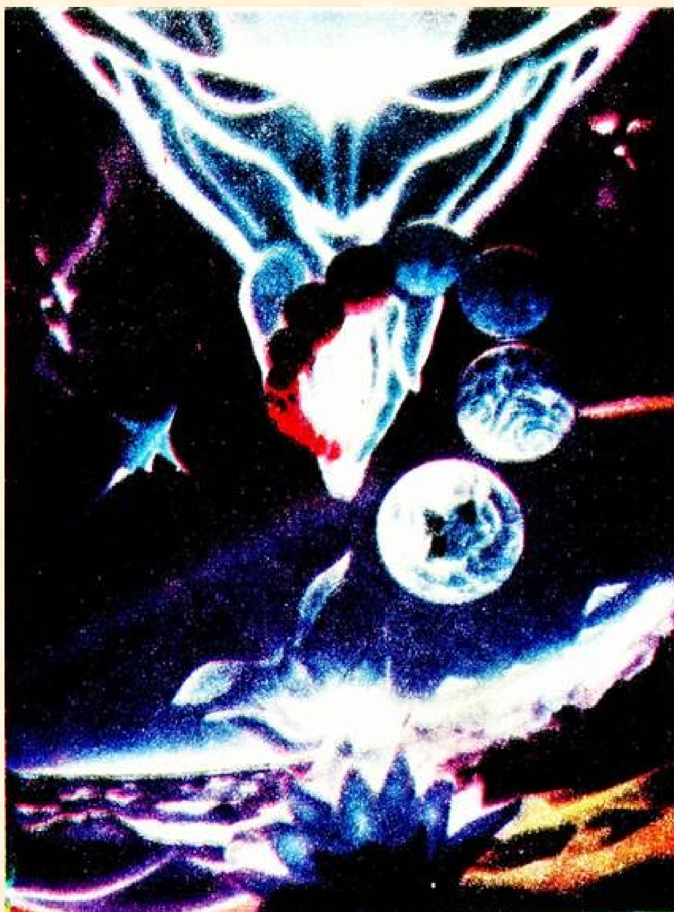
CASA FIILOR

(Un basm atomic)

MIHAIL GRĂMESCU

1. Dincolo de cîmpia înaltă, despicată de canionul Rîului tulbure şi mănos, chiar la marginea Pădurii, se ridică solitară, dărăpănată şi costelivă Casa Fiilor.

Este o construcţie masivă, primitivă, din îmbucături de lemn şi piatră, cu contraforturi de cărămidă roşie şi

turnuri ţuguiate. O casă pustie în care cîndva s-au zbătut suflete chinuite pentru a fi **ţesută** o pînză scumpă cum alta nu mai este – o pînză din care nu se croiesc decît hlamidele regale şi pontificale, colorate cu **purpură.**

2. În spatele intrării susţinută de coloane de marmură cu vinişoare însîngerate se deschide Sala Comună, înaltă, întunecoasă şi rece. Fără alt mobilier decît jilţurile cu spătar, sculptate în lemn de abanos, cu incrustaţii florale dintre care se iţesc măşti diforme, schimonosite în urlete mute, ca şi cînd ierburile şi florile dimprejur le-ar sfîşia trupurile invizibile, să le înghită în euforia vegetală fără de sfîrşit. Picioarele jeţurilor se termină cu labe ale căror gheare oţelite zgîrie pardoseala de piatră, sfîrtecînd marmura din carnea căreia se preling vinişoarele de **porfir-de-piatră** – cea mai scumpă vopsea din lume.

Ghearele s-au crăpat de atîta zgrepţănat şi agaţă agasant floacele încălţărilor şi perii din îmbrăcămintea fiilor.

3. Hartanj, flăcăul blond cu ochi întunecaţi şi adînci se apropie de Jilţul în care Fratele cel mare picoteşte.

Fratele cel mare are fata brăzdată de cute adînci, ca sculptate în lemn. Ridurile i se strîng într-o încruntătură aspră, exprimînd suferinţă şi ură. Băiatul se simte atras de taina chipului cel nemilos şi crud ca o lamă de paloş. Atras, şi în acelaşi timp respins.

Trupul uzurpat în somn îl soarbe către dînsul şi Hartanj se apropie tot mai mult de el, aplecîndu-se asupră-i pînă cînd se prăbuşeşte ca-ntr-o fîntînă în care se răstoarnă cerul, identificîndu-se, rid de rid, ochi de ochi, muşchi de muşchi – ca de vitraliul unei ferestre. Bătăturile din podul palmelor sînt urmele uneltelor cu care Fraţii cei mari muncesc (de demult) la ridicarea tuturor monumentelor care-l înconjoară, şi a celorlalte monumente ale lumii, şi ale Lumii, aşa cum este ea şi aşa cum i-au hărăzite lui moştenire. Mîinile sînt aspre de mînerele armelor oţelite. Şi

băiatul se înfioară străbătut de tăişul amintirii crîncene cînd tigva descăpăţînată a Lunii se prăvale în ochiul tulbure din adînc, să se joace el cu ea dînd-o rostogol prin praful drumului, ce trece chiar prin fata vizuinei bordeiului Mamelor.

4. O căpăţînă mare, cu barbă şi plete colilii, răspîndind parfum îndepărtat de lapte şi mirodenii (de dincolo de izul sărat de sînge).

Trasă de barba lungă, căpăţîna saltă din piatră-n piatră, dîndu-se de-a dura, ca să-şi arate cînd pielea fetei, albă şi subţire ca pergamentul, cînd ceafa cu locul în care, acolo unde ar fi trebuit să fie gîtul, se înălţa un gogoloi mic, ofilit, ca un peţiol străveziu atîrnînd dintre stamine prin care lumina răzbate clorofilian, ca printr-un pahar de sticlă groasă.

5. — Frate... rosteşte copilul în şoaptă. Frate!

Nu ştie care dintre fraţi e acesta, fiindcă toţi Fraţii mai mari seamănă unul cu celălalt.

Bărbatul tresare, înălţîndu-şi ochii albaştri din adîncuri într-o căutătură îngheţată.

Dînd cu privirea de puştan, crisparea i se destinde într-un zîmbet ca răsăritul soarelui din nori

Da! acum îl recunoaşte din nou! şi micuţul pune mîna pe pulpa piciorului învelit în mantie neagră, sprijinindu-se să ajungă la buzele strînse ale Fratelui mai mare, care-i ciufuleşte cu un gest moale părul blond răzvrătit pe creştet.

— Măi Lupule! îi spune Fratele mai mare, cu vocea spartă.

— Măi Hîrciogule! se bucură ţîncul, jucîndu-se cu mînerul jungherului de la şoldul uriaşului.

— Măi Lupule! repetă bărbatul, smulgîndu-se din îmbrăţişarea jilţului.

În favoriţi i-au înflorit deja smocuri de blană albă

— Haide! zice ţîncul. A sosit momentul! Femeile au adus

animalele. E faptul serii. Aşteaptă afară şi fiindcă Surorile care îi iubesc pe Fraţii mai mari nu s-au întors încă, ele nu vor să intre aici, şi de aceea m-au trimis pe mine să vă chem.

— Da, femeile nu au voie să intre aici, confirmă bărbatul, iar tu eşti deja mare de-acum. Abia astăzi am văzut eu cît ai crescut.

6. Cînd ies afară împreună, se opresc o clipă, orbiţi. E o seară extraordinară: soarele scapătă, florile îşi apleacă potirele violete vărsîndu-şi îmbătarea, iar în spatele îngrăditurii de nuiele animalele scîncesc încetişor, îngrămădite unele în altele.

Făcîndu-şi loc prin mulţimea femeilor, o fată firavă se apropie, întinzîndu-le pîinea şi sarea. Pe tipsie, în carafa cu apă, tremură un firicel de soare prelins printre monedele mici de aramă ale frunzelor irosite-n vînt de un semănător îndepărtat.

Fata aceasta este sora lui Hartanj, de-o vîrstă cu el, sora lui. În vizuina Mamelor s-au strîns în braţe noapte de noapte, şi înainte de-a adormi, ea i-a povestit de nenumărate ori cît de mult îl iubeşte ea pe Fratele mai mare.

7. A-l iubi pe Fratele mai mare reprezintă o mare nefericire. A-l iubi pe Fratele mai mare înseamnă a îndrăgi tiparniţele subterane de lut, cu semne încrustate şi întunericul friguros din Casa Fiilor, în care femeile nu au voie să calce, de numai fetele mai pătrund (cu adevăratul chip ascuns sub broboade înflorate) să le aducă, pe platourile curate, pîinea şi sarea. Fraţii mai mari, proptiţi în spadele lor lungi, întind mîinile aspre către copii, să-şi primească tainul, şi fetele care-i iubesc îşi împrăştie atunci pe poalele mantiilor lor buclele, în aşteptare, îmbrăţişarea despărţirii, acesta fiind singurul mod în care şi pot exprima, cuvios, sentimentele faţă de dînşii.

Fata aceea, care-l iubeşte mai presus de fire pe Fratele

mai mare, e apărată prin aceasta de suferinţele şi muncile lumii. Nici fratele ei, nici stăpînul ei, nimeni nu mai are acces în alcovul ei, în albul doliului de nuntă, atîta vreme cît Fratele mai mare nu şi-a luat încă zborul. Şi, dacă doreşte, ea poate şi după aceea să-l aştepte – Fraţii mai mari îi asigură, tacit, imunitatea.

8. Armăsarul se zbate trîntit în ţărînă. Bărbaţii se agită în jurul lui, manevrînd cu dexteritate sculele grele de metal, care lucesc ascuţite în mîinile lor. Capul prelung se smuceşte cu ochiul holbat de spaimă şi durere, căutînd, peste tîrtiţă, către cei lăsaţi acolo pe vine. Abia dacă întrezăreşte sclipirea scalpelului că durerea-i şi arde brîncile… Picioarele tremurînde zvîcnesc scurt şi ţarina se înnegreşte sub el.

După armăsari vine rîndul taurilor înaripaţi, berbecilor şi ţapilor negri, porcilor şi cocoşilor zburători. O rasă nouă va bîntui Cîmpia fumurilor scufundate ale izbelor Mamelor, împinse înainte de elanul expansiunii.

A Mamelor este Nemărginirea – o mamă chemîndu-şi fiii să-şi pună capetele-n poala ei de noapte brodată cu stele.

În scîncetul animalelor îngenuncheate, Nemărginirea nu se deschide decît Fraţilor mai mari şi maşinii acestora: din roţi, hamuri, pîrghii şi scripeţi, scalpele, lănci, odgoane, turbine, cilindri în patru timpi, pistoane, ţevi de ardere şi duze acţionate de cai şi boi graşi, de claponi blînzi, de vulturi supuşi, de aburi asfixianţi, de cărbuni, de uraniu, de heliu.

Printr-un subterfugiu magic, Omul, Fratele mai mare, îşi instaurează, trufaş, stăpînirea.

9. Povestesc despre Fata răpită, în cinstea căreia beau din bărdacele umflate, udînd, din cînd în cînd, cu cîţiva stropi de zeamă neagră, glia. Torţele fîlfîie, pe bărbi fluturi incandescenţi şi rîsul gîlgîie în gîtlejuri ca un lichid de noapte.

Se spune că a fost o fată nespus de frumoasă şi blîndă.

Străinul, o fantomă (fiind străini, nici nu pot fi altceva decît umbre de suflete rătăcite), va fi fost îmboldit de stăpîn. Cică pe la ei, pe lumea cealaltă, în craterul din care urcă străinii, aşa se răpesc fetele.

Stăpînul pizmaş, probabil că o dorise şi el pe fată, dar se temuse de Fraţii mai mari.

Străinul a ispitit-o către Pădure. Părul ei lung s-a revărsat ca o cerneală de foc către cei doi pui de căprioară adulmecînd aerul liber al Pădurii din spatele Casei Fiilor.

Cînd s-a lăsat însă noaptea, mulţimea Fraţilor mai mari s-a bulucit pe poarta dintre coloanele de marmură. Aveau feţele împietrite de ură şi ochii lor răspîndeau văpăi.

Stăpînul, cu lacrimi în ochi, li s-a destăinuit, şi ei l-au sfîrtecat cu labele lor grele de oţel.

Au amuşinat urmele fantomei şi au pătruns ca o vijelie în codrul care şoptea înspăimîntat. Au trecut pe deasupra sătenilor ca un vifor, fluturînd din aripile negre şi îngheţate. Castanii şi cedrii uriaşi s-au închis în urma lor, şi semnul roşu al tisei a lăcrimat, scîrţîind prelung sub apăsarea aripilor de întuneric.

Cînd săbiile n-au mai luminat, înalte, în mîinile lor tari, cerul s-a umplut deasupra codrului virgin de flacără şi sînge, şi din adîncul Junglei a suit un muget îndepărtat ca al unui animal uriaş care agoniza, zvîcnind de se cutremura pămîntul.

10. Bordeiele scobite în lutul roşu al cîmpiei înalte îşi fumegă hornurile scufundate. Acolo, în adîncuri, nenumărate galerii **împînzesc** trupul planetei în nivelurile concentrice ale unui oraş scufundat de foarte multe generaţii.

— Hai, vino! îi spune copilului Fratele mai mare.

În lumina torţelor, feţele năduşite se întorc spre ei, cu priviri goale. Sora lui din adînc i-a urmat pînă la poalele Pădurii, dar acolo s-a oprit şi ea, cu ochi înlăcrimaţi. Nici măcar fetele nu au voie să meargă mai departe în noaptea asta, nici Mamele, nici Stăpînii, atunci cînd Fratele mai

mare a chemat un tînăr, i-a atins umărul firav şi a pornit cu el către Pădure.

Într-o noapte ca asta, Pădurea e bîntuită. Umbre uriaşe, cu aripi fluturate de vînt, se strecoară printre algele de sub Luna uriaşă acoperind tot cerul cu masca ei galbenă de ceară de pe care construcţiile răsturnate atîrnă cu capu-n jos, limpezi ca-n palmă.

Încercănaţi, toţi ochii se umplu de lacrimă, şi numai ochii Fraţilor mai mari se aprind roşii în noapte, călăuzitori prin abisuri.

Cîndva, în zori, unul dintre ei (nu se ştie nici o dată **care.** Fiindcă toţi Fraţii mai mari seamănă leit unul cu celălalt) îşi va lua zborul.

În aşteptarea acestei înălţări se învîrt tinerii prin Casa Fiilor, întunecoasă şi rece.

11. L-au hărţuit prin hăţişuri pînă cînd hainele şi carnea i s-au sfîşiat de dinţii de lemn ai trunchiurilor şi crengilor. Apoi l-au bătut. În zori, vînătăile probau suferinţele îngrozitoare la care fusese supus. I-au smuls cu cleşti înroşiţi în foc bucăţi din coapse, sfîrtecîndu-l. I-au înfipt în trup ace lungi, îndoite ca nişte cîrlige. I-au presărat pe cap şi pe mîini pămînt, să-i crească aripi, să-i înmugurească spinarea sfîşiată, să-i asprească trăsăturile dulci de copil.

Atunci cînd i-au pus în sfîrşit arma-n mînă, a constatat, în lumina tulbure a nopţii, că din lama grea şi fierbinte se prelingeau picături întunecate.

Unii dintre cei care merg în Pădure cu Fraţii mai mari, se întorc sănătoşi, şi devin Stăpîni. Aceştia sînt cei care se pierd.

Alţii nu suportă chinurile. Puţini, e adevărat, dar sînt şi dintre cei despre care se spune că „s-au rătăcit în Pădure.”

Dar cei mai mulţi se întorc să se pripăşească în Casa Fiilor, după legea tatălui. Ei nu suportă apropierea şi căldura femeii, le rămîne de-a pururi străină. Aceştia poartă spadă şi devin Fraţi mai mari, nemiloşi şi cruzi.

Şi, dintre ei, se spune că unii Zboară.

12. În zori, cînd l-au adus în ogradă, bărbaţii isprăviseră jugănitul animalelor. Le-a auzit urletele şi horcăielile, dar n-a mai întrebat, ca altădată, cînd era copil, de ce, pe unul singur dintre ele se varsă sîngele tuturor celorlalte şi de ce, tocmai acela, va fi Moştenitorul.

L-au părăsit, înfăşurat în mantia neagră, în camera de taină, păzită, a Casei Fiilor.

Îi era atît de rău că nici să se clintească nu putea. Doar în luciul de oglindă al trupului de metal al Fuzeei dinaintea sa şi-a întrezărit chipul de piatră în care suferinţele săpaseră riduri adînci.

13. Cînd Hartanj s-a deşteptat din somn, a descoperit în oglinda de metal a trupului Fuzeei, în dreptul umerilor, cele două excrescenţe de carne vie din care mijea pergamentul cioturilor de aripi.

Unul dintre obraji îi putrezise vînăt.

Lîngă el, în culcuşul de zdrenţe, a găsit o cămaşă de za, ţesută din tort fin de aluminiu, decupată în aşa fel încît să-i lase umerii goi, cu aripile membranoase atîrnînd prin despicături. Şi, pus peste ea, un paloş de oţel sticlos.

Era un paloş masiv, cu două tăişuri brăzdate de canale adînci şi cu mînerul turnat dintr-o singură bucată cu lama. L-a ridicat cu greu, dar auzind în spatele său un foşnet, s-a întors. A întîlnit privirea de fulger negru a Fratelui mai mare, pregătit de Zbor. Acesta a înclinat aprobator din cap, şi, întrucît îşi scosese mantia, Hartanj i-a putut admira în voie aripile desfăşurate pînă la călcîie. Sub pielea delicată, vinele albastre pulsau abia perceptibil.

S-au îmbrăţişat emoţionaţi.

Cînd Hartanj, epuizat de efort, s-a lăsat din nou, pe spate, alături de arma strălucitoare de metal, Fratele mai mare s-a aşezat înapoi în jeţ, cu mîinile pe genunchi şi fruntea plecată asupră-i. Vîrful şuviţelor lungi, negre, îi mîngîiau fruntea, alinător.

— Bine ai venit, Fiule! l-a întîmpinat Fratele mai mare.

14. Hartanj a rămas ultimul Frate mai mare din Casa Fiilor. Cînd Sora lui, care-l iubea pe Fratele mai mare, a venit cu pîinea şi sarea să i se aşeze la picioare după ospăţ, nu l-a recunoscut. Figura lui era acum asemenea tuturor Fraţilor mai mari, care nu vor mai ţine niciodată o femeie în braţe.

I-a picurat, în semn de tandreţe, pe frunte, o lacrimă din ochiul său îngheţat albastru.

15. Abia cînd a ajuns pe coridorul care ducea către Schela Zborului din spatele Casei Fiilor, Hartanj a putut constata cît erau de roase scîndurile treptelor de paşii zburătorilor care urmaseră drumul înainte-i.

S-a apropiat cu paşi şovăitori de trambulina dincolo de care se căsca abisul interstelar. Un corp alb ca argintul şi uriaş a fulgerat pe dinaintea ieşirii, obturînd pentru o clipă trecerea.

S-a tras înapoi speriat, dar după aceea s-a apropiat iar, din ce în ce mai mult, de capătul trambulinei. Dedesubt se zărea, undeva, în adînc, conturul tăiat al hemisferei, cu stîncile ascuţite, răzbind din lutul amorf. Jos de tot se întrezărea miezul de foc al planetei pulsînd şi zvîrlind scîntei în haos.

A mai călcat un pas, şi a descoperit surprins cît de uşor se putea desprinde de platforma aceasta marcată pe margine cu luminiţe roşii, iar pe centru cu o bandă fosforescentă, verde, propulsîndu-se clipind în sprinturi şi stingeri alternative, ca o săgeată enormă indicînd către hău.

S-a ridicat într-un ultim pas neterminat de-a pururi, cu sabia îndreptată către astrul ce sclipi o fracţiune de secundă de după hemisfera irizînd albastru pe margini de păturile groase ale stratosferei. Şi dintr-o dată, fără să mai ţină cont de nimic, s-a înălţat în zbor planat, lin şi fulgerător în acelaşi timp. Răsufletul i-a împietrit pe buze

şi aripile i s-au desfăşurat ca de la sine într-o amintire uitată, multimilenară.

De dincolo de curbura hemisferei, Casa Fiilor şi-a mai arătat o dată colţii cariaţi înainte de a se pierde în depărtare cu luminile ei de la ferestre cu tot. Numai cele mai mici lungimi de undă l-au mai ajuns din urmă, dar chiar şi acestora spectrul le alunecase sensibil spre roşu.

Apoi cerul fără stele al spaţiului de dincolo de limitele galaxiei s-a desfăcut împrejur, în întreaga lui plenitudine oarbă, înghiţindu-l.

16. În clipa în care tălpile lui Hartanj se desprindeau de prag, undeva, pe lume, s-a născut un copil menit să ocupe locul vacant lăsat de el în Casa Fiilor, invocaţi la fiecare venire spre plecare.

